

ADALYN GRACE

BELADONA

UNU

SE SPUNE CĂ CINCI FRUCTE DE BELADONĂ SUNT SUFICIENTE PENTRU a ucide pe cineva.

Doar cinci fructe dulci, mâncate direct din frunziș. Sau, cum îi plăceau Signei Farrow, zdrobite și puse într-o cană de ceai.

Sprâncenele ei întunecate luceau de sudoare în timp ce se apleca peste cana de cupru fumegândă, inhalând aburii. Cu siguranță i-ar fi fost mai ușor să mănânce direct fructele, dar încă descoperirea efectul pe care beladona îl avea asupra corpului ei, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mătușa Magda să o găsească leșinată în grădină, cu limba de un violet-aprins.

Adică, nu din nou.

Trecuseră săptămâni de când Signa îl văzuse ultima dată pe Secerător. Doar o ultimă respirație îl scotea din ascunzătoare, iar acesta nu pleca niciodată cu mâna goală. Cel puțin, așa ar fi trebuit să fie. Dar Signa Farrow era o fată care nu putea să moară.

Prima dată când își amintea Signa să-l fi văzut pe Secerător, avea cinci ani și căzuse pe scările din casa bunicii ei. Cu gâtul rupt și răsucit într-o poziție nefirească, îl privise dintr-o parte, de pe

podeaua rece. Înțelesese oarecum că trupul ei tânăr nu era menit să îndure astfel de lucruri și se întrebese dacă el venise să o ia. Cu toate astea, Secerătorul nu spusese nimic, privind doar cum oasele fetiței se așezaseră înapoi la locul lor și dispărând când aceasta își revenise după o cădere care ar fi trebuit s-oucidă.

Mai trecuseră încă cinci ani până când îl revăzuse pe Îngerul morții. Signa privise de la căpătâiul patului cum Secerătorul luase mâna bunicii, eliberându-i spiritul din trup. Bătrâna fusese bolnavă luni la rând și zâmbise când o sărutase pe Signa pe frunte, înainte de a-l lăsa pe Îngerul morții s-o ia în brațe și s-o conducă spre o viață de apoi liniștită.

Signa îl implorase pe Îngerul morții să se întoarcă. Să-i aducă bunica înapoi. În tot acest timp, copila ținuse mâna cadavrului și plânsese până când nu-i mai rămăseseră lacrimi. Nimeni altcineva nu mai putea să-i vadă pe el și spiritele pe care le conducea, așa că se întrebese dacă nu cumva era vina ei că se întâmplase asta. Dacă nu cumva ar fi trebuit să fie învinuită pentru că era fata care putea vedea Îngerul morții.

Nu-și mai amintea cât timp rămăsesese în casa aceea, până când cineva simțise mirosul cadavrului și venise, găsind-o pe Signa, cu părul încâlcit și hainele nespălate, ghemuită la căpătâiul bunicii ei. Copila fusese luată cu forța din casă și dusă la primii dintre numeroșii tutori care urmau să vină.

Își petrecuse următorii câțiva ani testându-și abilitățile ciudate. Începuse prin a-și înțepa degetul cu un spin, privind cum îi cursese sângele și apoi dispăruse, de parcă pielea nu i-ar fi fost niciodată atinsă. De acolo, experimentele se transformaseră în sărituri de pe stânci suficient de înalte pentru a-și rupe oasele în cădere. Signa aflase că simțea doar o pocnitură ascuțită, apoi era bine și gata de plimbare câteva minute mai târziu.

Dar fructele de beladonă nu fuseseră niciodată menite să fie un experiment, le culesese doar din grădina neîngrijită a mătușii sale — în casa căreia ajunsese cu câteva luni înainte —, crezând că sunt afine sălbatice. Habar n-avusese că sunt otrăvitoare până când nu căzuse printre buruieni, cu vederea tulbure. Îngerul morții își făcuse atunci apariția, privind din spatele unui stejar. Signa nu-și revenise suficient de repede ca să vorbească cu el, însă oricum fusese prea distrasă de mătușa Magda, care o găsisese în grădină strângând în pumni planta mortală, cu gura pătată de violet. Femeia fusese cât pe ce să aibă un atac de inimă când Signa sărise în picioare de la pământ, otrava ieșindu-i din corp în câteva minute.

Însă Signa învățase ceva important în acea zi — cum să-l scoată pe Îngerul morții din tenebre. Și odată aflat acest lucru, refuzase să-l mai lase să se ascundă de ea vreo clipă.

Signa a ridicat ceaiul la buze, dar abia a atins aburul cald cu limba, când cana de cupru i-a fost smulsă din mâini. S-a clătinat pe banca de lemn șubredă pe care era cocoțată, în timp ce vasul s-a izbit de podea, iar ceaiul violet s-a vărsat pe piatra cenușie și uzată a bucătăriei.

Signa s-a răsucit și a găsit-o pe mătușa Magda încruntată. Era o expresie pe care o arbora des, deși, dacă cineva ar fi privit mai atent, ar fi văzut cum buza de jos și mâinile asprite îi tremurau în prezența Signei. I-ar fi văzut pupilele dilatate și un strat subțire de transpirație pe fruntea încrețită.

— Crezi că nu știi ce pui la cale, copil demonic?

Mătușa Magda a luat cana în mâini, a mirosit-o și a aruncat o privire înăuntru, strâmbându-se la terciul de fructe.

— Fată ticăloasă, care faci lucrarea diavolului!

Mătușa Magda a aruncat cana spre Signa, care s-a dat înapoi, dar n-a putut evita lovitura în umăr. În cană rămăsese destul lichid

ca să o ardă, iar sucul violet al fructelor i-a pătat haina gri pe care o îndrăgea cel mai tare.

— Te-am avertizat ce-o să se întâmple dacă aduci vrăjitoria asta în casa mea!

Signa a ignorat arsura și și-a ațintit mătușa cu privirea.

— A fost un ceai.

Vocea îi era atât de fermă, încât cine n-o cunoștea mai bine ar fi putut crede că Signa spunea adevărul. Dar, din păcate, mătușa Magda știa bine cum stau lucrurile. Se credea prea deșteaptă și prea evlavioasă pentru a fi păcălită de o „vrăjitoare”.

Nu că Signa s-ar fi crezut cu adevărat o vrăjitoare, desigur. Deși îi plăcea botanica și de multe ori se trezea dorindu-și să știe câteva vrăji. Cât de minunat ar fi fost să aibă o vrajă ca să curețe praful dinocioaba asta sau să se hrănească cu altceva în afară de pâine veche și orice preparat pe care se putea gândi să-l gătească cu puținele ingrediente pe care i le lăsa Magda.

— Fă-ți bagajele! a izbucnit mătușa Magda, în timp ce un curent de aer de toamnă șuiera printr-o crăpătură din fereastra bucătăriei.

Femeia și-a strâns haina mai bine în jurul trupului fragil. Pielea îi devenea tot mai palidă, cenușie, iar din când în când pieptul îi zvâcnea de-o tuse productivă și ascuțită. Signa a privit dincolo de ea, în umbră, așteptând să vadă dacă Îngerul morții venea să o ia pe mătușa Magda, așa cum se tot temea de-o săptămână încoace, de când începuse tusea aceea.

— O să dormi în șopron în noaptea asta!

Cuvintele Magdei au fost rostite cu atâta răceală, încât sufletul Signei s-a ofilit, iar ea s-a trezit dorindu-și să nu fi avut niciodată ghinionul de-a fi fost luată în grijă de femeia aceea îngrozitoare. Era păcat că avusese atât de puține variante la dispoziție.

Din cauza moștenirii pe care urma să o revendice când împlinea douăzeci de ani, precum și a alocației pe care o primeau din ea cei care o îngrijeau, potențialii tutori se războiseră pe vremuri pentru ea. Bunica fusese cea care câștigase primul război, dar nu din lăcomie, ci din dragoste. Când bătrâna murise, Signa fusese trimisă să locuiască cu fratele mamei sale, un bancher tânăr și sănătos, cu o moșie frumoasă și o viață amoroasă palpitantă. Deși acesta o lăsase adesea să se descurce de una singură, Signa nu disprețuia anii petrecuți alături de el. Avusese chiar și o prietenă care să-i țină companie în plimbările prin pădure și în misiunile de spionaj prin cartier – Charlotte Killinger.

Viața amoroasă a unchiului ei se dovedise totuși a fi *prea* palpitantă în cele din urmă – la 30 de ani murise din cauza unei boli cu care se alesese de la una dintre numeroasele sale partenere. Signa sperase să fie luată de familia lui Charlotte după aceea, doar că aflase că mama prietenei sale murise din cauza aceleiași boli. Acest scandal fusese efectiv sfârșitul prieteniei dintre fete, iar Signa nu primise nici măcar o scrisoare de la Charlotte de atunci.

Signa avea doisprezece ani când începuseră să circule zvonurile, care nu făcuseră decât să se înrăutățească atunci când cel de-al treilea tutore al ei murise într-un tragic accident de trăsură – ducându-se s-o ia pe Signa –, și al patrulea tutore murise înecat în cadă, după un sedativ amestecat cu prea mult alcool. „Copilul este blestemat de Îngerul morții”, spuneau unii. „Cea mai rea dintre vrăjitoare, născută de însuși diavolul. Oriunde se duce, e urmată de Secerător.” Signa nu spusese niciodată vreun cuvânt ca să-i descurajeze, pentru că nu era sigură că se înșelau.

Se prefăcea că nu vedea spiritele pe care le întâlnea pe drum sau cu care împărțea casele, sperând că, dacă nu interacționa cu ele, poate că într-o zi vor dispărea cu totul. Din păcate, nu era

chiar atât de ușor să ignori spiritele. Uneori credea că acestea știau că se ascundea de ele și atunci deveneau și mai rele din cauza asta, urlând prin casă sau bântuind oglinzile, încercând mereu s-o surprindă pe Signa și s-o înspăimânte cu isprăvile lor.

Din fericire, în casa Magdei nu trăiau astfel de ființe, deși asta n-a îmbunătățit prea mult situația Signei. Mătușa Magda era genul care se pierdea cu zilele în saloanele de jocuri de noroc, întorcându-se întotdeauna acasă cu buzunarele goale. Nu se sinchisea de lucruri prostești cum ar fi să țină bucătăria aprovizionată sau să se asigure că Signa poate respira cum trebuie în cocioaba prăfuită pe care o numea casă – nu-i păsa decât de banii pe care i-i aducea Signa.

Signa înțelegea bine teama mătușii față de ea – se aștepta să fie așa, dar asta îi făcea viața și mai nefericită. Mai erau doar câteva luni până când să împlinească douăzeci de ani și curând avea să își poată revendica moștenirea... și să își construiască în sfârșit o casă, o casă a ei. Plină de lumină și căldură și, cel mai important, plină de *oameni*. Avea să se plimbe prin acea casă într-o rochie frumoasă, atrăgând privirile unei duzini de pretendenți chipeși, care urmau să-și declare dragostea înflăcărată, iar Signa nu avea să mai fie niciodată singură.

Dar pentru a putea avea parte de acest viitor, trebuia să-l înfrunte pe Îngerul morții. Chiar în acea noapte, de preferință, înainte ca el să-i mai răpească încă un tutore, iar oamenii s-o blesteme și mai mult.

— Fă-ți bagajele, fetițo! i-a cerut din nou mătușa Magda, ale cărei mâini ei osoase tremurau. Nu te voi primi în casa mea în seara asta.

Signa s-a grăbit să iasă din bucătărie, oprindu-se doar ca să-și ridice cana de pe podea și să-i examineze cea mai nouă urmă de lovitură. Scara de lemn șubredă a gemut în timp ce urca, iar fata încerca să se gândească doar la felul în care scârțâia podeaua, ca și

cum ar fi fost jignită de greutatea pașilor ei, și la murdăria care acoperea casa de la podeaua de scânduri și până la acoperișul prăbușit. A încercat să se gândească la păianjenul rotund ca o biluță care trăia pe o pânză perfect conservată într-un colț al tavanului, mereu la vedere, dar imposibil de atins. Să se gândească la orice ca să-și scoată gândurile negre din minte – că e ceva teribil de rău cu ea. Că e un monstru. Că toată lumea și totul ar fi fost mai bine dacă ea ar fi fost normală.

Magda credea că Signa îl purta pe diavol în suflet – și poate că era adevărat. Poate că diavolul chiar *era* cuibărit confortabil în ea și de aceea îi era imposibil fetei să moară. Oricum, ideea asta nu schimba ceea ce Signa știa că are de făcut.

Tusea mătușii Magda a zgâlțâit casa, iar Signa a început să se miște mai repede. Ajunsă în cămăruța ei de la mansardă, și-a împins cuțărul lângă ușă ca să blocheze intrarea, apoi s-a întors în vârful picioarelor spre mijlocul camerei. Strângându-și fustele, s-a așezat pe podea și și-a scos haina, luând fructele de beladonă din buzunar. Le-a așezat în fața ei, apoi a scos un cuțit de bucătărie ruginit dintr-un alt buzunar și i-a înfășurat mânerul pătat în pliurile fustei, ca să fie mai la îndemână. Signa a luat cinci fructe și, fără să știe de ce, și-a netezit părul întunecat și și-a aranjat gulerul ca să se asigure că e prezentabilă, înainte de-a lăsa dulceața lor să-i explodeze pe limbă.

Otrava a început să-i lucreze mai întâi în piept, ca și cum cineva i l-ar fi sfâșiat cu un fier încins și i-ar fi înhățat plămânii. Pielea îi era ca un robinet care curge, broboanele mari de sudoare scurgându-i-se prin toți porii. Signa s-a încordat când fierea a început să-i ardă gâtul și și-a strâns pleoapele peste hoarda umbrelor care se înghesuiau înăuntru și o umpleau de halucinații ciudate.

Peste câteva clipe, efectele beladonei au început să se șteargă deja – era o doză care ar fi trebuit să ucidă un om, deși una de

la care Signa își putea reveni în câteva minute. Însă ea trebuia să rămână în această stare cât mai mult timp posibil, pentru că asta era ceea ce urmărea; asta îi era șansa să-l vâneze pe Secerător și să-l oprească o dată pentru totdeauna.

În cele din urmă, gheața și-a făcut loc în venele ei. Era o prezență familiară, care a ars-o pe dinăuntru, cerând să fie recunoscută.

Signa a deschis ochii, iar Îngerul morții era acolo, în fața ei. Privind.

Așteptând.

Prezența lui era ameteitoare și familiară, iar Signa a fost luată prin surprindere, așa cum se întâmpla întotdeauna – umbrele acelea contorsionate, adunate într-o formă care amintea vag de un om. Atât de întunecat și lipsit de lumină, încât era dureros să se uite la el. Și totuși, tot ce putea să facă Signa era să se uite la el. Tot ce ar putea face vreodată. Atrasă de el ca o molie de o flăcără. Și părea că și el era atras de ea.

Îngerul morții n-a mai așteptat la distanță, ci s-a aplecat asupra ei ca un vultur asupra prăzii, cu umbrele dansându-i în jur. Signa și-a ridicat privirea către abisul nesfârșit de întuneric și, deși o usturau ochii, nu a vrut să-și întoarcă privirea.

— Aș prefera să nu mă invoci ori de câte ori îți vine chef.

Vocea nu era cum se aștepta. Nu era nici gheață, nici pietriș, ci sunetul apei pe o pajiște, alunecând pe pielea ei și invitând-o la o baie în puterea nopții.

— Sunt un om ocupat, să știi.

Signa s-a oprit, cu respirația tăiată. Mai mult de nouăsprezece ani așteptase să audă vocea Îngerului morții, iar acestea erau primele lui cuvinte? Și-a strâns degetele în jurul mânerului cuțitului și s-a încruntat.

— Dacă tot ai de gând să-mi distrugi viața, ar fi timpul să-mi spui de ce.

Îngerul morții s-a retras și, când a făcut-o, pe Signa a acoperit-o un val de căldură care îi mușca degetele amorțite. Nici măcar nu-și dăduse seama cât îi e de frig.

— Crezi că asta fac, Signa?

Neîncrederea din vocea lui o oglindea întocmai pe-a ei.

— Îți distrug viața?

Era ceva îngrijorător în legătură cu acele cuvinte. Ceva prea familiar, care i-a provocat fiori reci pe piele.

— Nu-mi pronunța numele! i-a spus Signa. În gura Îngerului morții, sună ca un blestem.

El a râs. Sunetul era grav și melodic, iar umbrele dansau în jurul lui.

— Numele tău nu este un blestem, Păsărică. Îmi place doar gustul lui!

Era ciudat ce-o făcea să simtă râsul lui. Deși Signa petrecuse ani la rând pregătindu-și cuvintele pentru acest moment, a descoperit că acum nu-i venea nimic pe limbă. Și chiar dacă i-ar fi venit, care ar fi fost rostul? Nu putea să se lase influențată de niște cuvinte curioase – nu când toate acțiunile lui nu făcuseră decât să-i distrugă viața, lipsind-o de toți prietenii, de tutori și de toate casele în care se adăpostise vreodată. Așa că nu și-a mai lăsat timp de gândire: trebuia să profite de ocazie și să vadă dacă Îngerul morții avea vreo slăbiciune.

Cu mâinile tremurânde, și-a strâns cuțitul cu putere, lup-tându-se cu membrele ei amorțite ca să-și adune toate forțele. Și apoi l-a lovit drept în piept.